

af Mælk til Fattigfolk, idet mangen en Eier af et Meieri vil sige: „Fordi jeg sælger Mælk til en eller to af mine Daglere, vil jeg ikke undertastes den Byrde“, thi det er virkelig en Byrde, som Lovforslaget kan paalægge en Mand med et meget lille Meieri. Det er blot disse faa Bemærkninger, jeg vilde henstille til Udvalget, men særlig vil jeg bede det om at rette sin Opmærksomhed paa det Udtryk: „Meieret“, „Meierilokal“ og „Meierilokalet“, thi jeg tror at Ibe ere noget vilbende for Begrebet om, hvad der skal betragtes som henhørende under et Meieri.

Ordføreren (Ahlfeldt-Laurvig):

Det er et nyt Spørgsmaal, der er reist af det ærede Medlem, og som rimeligvis vil blive besvaret af den ærede Justitsminister. Jeg kan kun gentage, hvad jeg sagde før om § 15, saaledes at jeg antager, at den maa blive forstaaet. Jeg tilloed mig at bemærke, at det forekom mig, at et Meieri, der kjøber Mælk fra andre Gaarde, maatte betragtes som at staa akkurat lige med et Fællesmeieri, og af denne Grund har Udvalget ment, at det ogsaa bør behandles som et Fællesmeieri. Paa anden Maade kan det ikke udtrykkes, og paa anden Maade kan jeg ikke forklare det. Et saadant Meieri kan være stort, det kan være f. Ex. paa en 2—300 Køer, saa vil det ikke føles meget eller forandre Meieriet synderlig, om der kommer noget mere Mælk dertil, men sæt, at der i et Meieri holdes 20 Køer, eller at det skal behandle Mælken fra 20 Køer; naar der til et saadant Meieri indkjøbes Mælk af 500 Køer, saa vil jeg spørge, om det ikke vilde være behynderligt, om dette Meieri ikke skulde behandles ligesom et Fællesmeieri. Salget spiller i Grunden ikke den Rolle, som det ærede Medlem mener; thi der er ikke faa Fællesmeierier, der undertastes denne Lov, og som ikke udlevere betydelige Kvanta Mælk, i alt Fald ikke sælge den for Betaling. Det man vil holde paa, er, at Loven ikke skal have Betydning for aldeles private Folk, men Udvalget maa holde paa, at Forholdet ophører at være privat, naar et Meieri kjøber Mælk, derved bliver det til det, som et Fællesmeieri egentlig er.

C. Danneffjold Samsø: Jeg kan give det ærede Medlem Ret, forsaavidt disse private Meierier, der kjøbe Mælken — jeg skal ikke holde mig til Udtrykket sælge, men — levere deres stummede Mælk til de Steder, hvorfra de faae Mælken, men da de større Meierier som oftest have Svinehold, beholde de den stummede Mælk, altsaa Ja-

ren ved, at den stummede Mælk kan bringes bort, er ikke til Stede eller ikke saa stor som ved Fællesmeierierne, der dog ofte tilbagelevere den stummede Mælk.

Ordføreren (Ahlfeldt-Laurvig):

Det ærede Medlem har vist ikke rigtig forstaaet, at der ikke alene er den Ulempe forbunden med Meierier, at der kan udbredes Smitte derfra, men at der ogsaa er mange andre Ulemper. Det forekommer Udvalget, at det vilde være meget uretfærdigt, om man skulde kunne undgaa at komme ind under Loven ved at oprette et større Meieri, hvor der kun holdtes faa Køer. Blandt de Ulemper, der kunne fremkomme ved et Meieri, er ogsaa den, at der kommer en utaalelig Stant fra Meieriet. Det er ogsaa en af Grundene til, at Udvalget finder, at det ikke vil være rigtigt at undtage de Meierier fra Loven, hvor der oprindeligt kun holdes nogle faa Køer.

Justitsministeren (Nellemann):

Jeg skal begynde med nogle Bemærkninger angaaende § 14, altsaa om Tilshynet, som ganske vist er det væsentligste Punkt af dem, der foreligge til Forhandling, og som har tilbraget sig mest Opmærksomhed saavel hos Udvalget som hos de Fleste af dem, der have haft Ordet i denne Sag. Jeg skal først bemærke, at jeg ganske vist tror, at Udvalgets Forslag til en ny § 14 trænger til Endringer paa enkelte Steder, idet jeg nemlig ikke kan tro, at man egentlig mener det, man siger, eller i alt Fald har faaet det frem, som man mener. Naar jeg har ment at kunne gaa ind paa Udvalgets Forslag i det Væsentlige, i det Mindste efter hvad jeg anser for Grundtanken deri, er det naturligt i Særdeleshed, fordi jeg anerkjender, at det frembyder en Fordel derved, at det aabner Udgang til et Lægetilshyn alle Vegne, ikke blot paa de Steder, hvor der er en Sundhedsvedtægt, men ogsaa de andre Steder. Jeg lægger Hovedvægten paa dette Lægetilshyn og stoler i Grunden mest paa det i alt Fald med Henhyn til de større Ulemper og Misligheder, der kunne være forbundne med Meierier, men jeg maa da ogsaa antage, at det maa være Meningen, at Lægerne kunne deltage i Bestigtelsen af Meierierne. Saaledes udtrykte den ærede Ordfører sig ogsaa, da han første Gang havde Ordet, men det forekommer mig at være et underligt Udtryk at tale om, at være til Stede ved Møderne; thi det er jo i det Hele ikke Møderne af disse Mænd, der have nogen videre Betydning, men hvad der har Betydning er Eftersynet paa selve Ste-